

РЕШЕНИЕ

№ 227

гр. Варна, 12.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и пети май през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Анета Н. Братанова

Членове: Магдалена Кр. Недева
Николина П. Дамянова

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева
като разгледа докладваното от Магдалена Кр. Недева Въззивно търговско дело № 20223001000153 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе пред вид следното :

Производството по делото е по реда на чл.258 ГПК.

Образувано е по подадена въззивна жалба от „**МАНПАУЪР-БЪЛГАРИЯ**”ЕООД, ЕИК 103112258, гр. Варна, ул. Хан Омуртаг № 19, представлявано от управител и едноличен собственик К В против решение № 27/28.01.2022г. на Варненския окръжен съд, търговско отделение, постановено по т.д. № 423/21г., с което на осн.чл.517 ал.4 ГПК дружеството е прекратено по иск, предявен от овластен от съдебен изпълнител взыскател Х Д М Д Т, гражданин на Катар, насочил изпълнение чрез запор(регистриран по запорно съобщение

№12132/07.06.2021г на съдебен изпълнител по изп.д. № 20218940400692 с вписване 20210614085915) върху всички дялове от капитала, притежавани от длъжник по принудително изпълнение на паричен дълг К В и е открито **производство по ликвидация**. Постановено е още след влизане в сила препис от решението да се изпрати на АГЕНЦИЯ ПО ВПИСВАНИЯТА за вписване по партидата на „**МАНПАУЪР- БЪЛГАРИЯ**”ЕООД, ЕИК 103112258, на обстоятелствата по принудително прекратяване на дейността и

откриване на ликвидацията, както и за **провеждане на процедура по чл. 266 ТЗ с назначаване на ликвидатор, на**

мястото на длъжника К В от одобрения списък по чл. 133 и сл. от Наредба № 1 от 14.02.2007 г. за водене, съхраняване и достъп до търговския регистър; определяне на срок за ликвидация и възнаграждение за сметка на дружеството. Въззивникът счита обжалваното решение за валидно, но недопустимо, както и за неправилно поради допуснато нарушение на материалния закон при постановяването му. Съображенията за недопустимост се извеждат от постановяване на решението при наличието на касационно обжалване на решението по в.гр.д. № 552/2020г. на Варненския апелативен съд, ГО, от което ищецът черпи активната си материалноправна легитимация за предявяване на иска по чл.517 ал.4 ГПК. Ако в резултат от изхода на спора относно вземането ищецът загуби качеството си на кредитор, респ. – взыскател, изпълнителното производство за събирането му ще бъде прекратено. С това ще отпадне и абсолютната процесуална предпоставка за допустимост на конститутивния иск по чл.517 ал.4 ГПК – наличието на висящо изпълнително производство с взыскател ищецът по иска. Поради това въззивникът счита, че първоинстанционното производство е недопустимо, като постановено при наличието на основание за спирането му по чл.229 ал.1 т.4 ГПК, до приключване на гр.д. 552/20г. на ВнАпС .

Във въззивната жалба са изложени и съображения за неправилност на обжалваното решение. Изразено е несъгласие с извода на съда, че потестативното право на взыскателя да трансформира членственото правоотношение на своя длъжник в чисто парично вземане за ликвидационен дял, от който да се удовлетвори принудително, не съвпадало нито с правото на самото дружество да прекрати дейността си, нито с правото на съдружника да прекрати участието си в дружеството. Счита, че прекратяването на дружеството във всички предвидени от закона хипотези – чл.517 ал.3 и ал.4 ГПК, чл.154 ал.1 т.2 ТЗ, чл.155 ТЗ, е един и същи юридически факт, но с различни правни последици. Ето защо вписаното в ТР предходно на решението прекратяване на дружеството е лишило конститутивния иск от основание. Целената с иска принудителна правна промяна в правната сфера на длъжника вече се е осъществила. Несъгласие е изразено и с извода на съда, че след вписване на изпълнителния заповест на дружествените дялове, след

изтичане на срока за доброволно изпълнение и овластяването на вискателя да предяви иска по чл.517 ал.4 ГПК дружеството е предприело действия, които са несъвместими с въведените ограничения в правната му сфера. Погрешен е и изводът на първоинстанционния съд, че едноличният собственик придобива положението на „трето задължено лице“ по чл.450 ал.3 ГПК и пазач на имуществените елементи от членството по чл.507 ал.3 ГПК. Иската се решението да бъде обезсилено като недопустимо, евентуално – да бъде отменено като неправилно и незаконосъобразно.

Въззиваемата страна счита жалбата за неоснователна и моли съда да я остави без уважение.

След постановяване на определението по чл.267 ГПК въззивникът „МАНПАУЪР- БЪЛГАРИЯ“ЕООД, ЕИК 103112258 е депозирал писмена молба вх.№ 3093/16.05.2022г., в която излага нови факти и обстоятелства от значение за спора, възникнали след провеждането на разпоредителното заседание на въззивната инстанция и с която представя нови писмени доказателства, от които става ясно, че с платежно нареждане от 15.04.22г. дружеството, в качеството му на длъжник по изп.дело № 692/21г. на ЧСИ И Л - Е, е заплатило част от дълга към вискателя в размер на 673 000лв, а с платежно нареждане от 18.04.22г. – остатъка от задължението в размер на 73 486лв. Представени са доказателства и за изцяло заплатени разноси в изпълнителното производство. За извършеното пълно погасяване на всички подлежащи на принудително изпълнение задължения по изп.дело № 692/21г. на ЧСИ И Л - Е съдебният изпълнител е предоставил на длъжника Удостоверение № 6341/29.04.22г. – л.52, от което е видно, че вземанията на вискателя са изцяло погасени по всички представени от него изпълнителни листи поради което и на осн.чл.433 ал.2 ГПК производството по делото е прекратено.

С молба от 23.05.22г. ищецът Х Д М Д Т, гражданин на Катар, не възразява производството по делото да бъде прекратено на основание получено от него плащане по изпълнителното дело. Претендира разноси за адв.защита в размер на 1 600 евро за апелативната инстанция, тъй като ответникът с поведението си е дал повод за завеждане на делото, вкл. и за образуване на въззивното производство.

Въззивното дружество също претендира разноси.

Съдът, след преценка на доказателствата по делото, намери следното :

Видно от Разпореждане по изп.дело № 692/21г. на ЧСИ И Л - Е, с рег. № 894 на КЧСИ и РД - ОС Варна – л.74, влязло в сила на 11.05.2022г. производството по делото е приключено на осн.чл.433 ал.2 ГПК поради погасяване на всички задължения по него, вкл. и разноските.

Съгласно чл.517 ал.3 и 4 ГПК и трайно установената съдебна практика абсолютна процесуална предпоставка за допустимостта на конститутивния иск за прекратяване на търговското дружество по реда на горепосочените правни норми е наличието на висящо изпълнително производство, по което ищецът има качеството на вискател, а търговското дружество – на трето задължено лице, осуетило изпълнението върху стойността на припадащата се на длъжника в изпълнителното производство стойност на дружествения му дял, както и наличието на изрично овластяване на вискателя за предявяването на този иск. За наличието на тази абсолютна процесуална предпоставка съдът следи служебно през цялото времетраене на процеса. Прекратяването на изпълнителното производство има за последица отпадане качеството на ищеца на вискател и овластяването му за предявяване на иска по чл.517 ал.4 ГПК, което от своя страна води до недопустимост на същия и на образуваното въз основа на него съдебно производство.

В процесния случай безспорно е установено, че вземането на вискателя е изцяло удовлетворено, изпълнителното производство е прекратено на това основание, абсолютната процесуална предпоставка за допустимост на иска е отпаднала, поради което производството по делото следва да бъде прекратено, а първоинстанционното решение –обезсилено.

На осн.чл.78 ал.1 от ГПК на ищеца следва да бъдат присъдени направените от него разноски за всички инстанции и всички водени до настоящия момент производства, доколкото ответникът с поведението е дал повод за завеждане на делото, както следва : **2 435лв** за производствата по т.д. 423/21г. на ВОС, ч.т.д.319/21г. на ВОС и в.ч.т.д. 508/21г. на ВнАпС.

За настоящата инстанция ищецът претендира заплащането на адв.възнаграждение в размер на 1 600евро. На направеното възражение за прекомерност процесуалните му представители противопоставят доводи, черпени от материалния интерес и сложността на делото, от факта, че основната защита вече е проведена чрез подаване на отговор на въззивната

жалба, от обстоятелството, че доверителят им не е български гражданин, което налага необходимостта да се води кореспонденция, да се обсъжда и организира защита на чужд език и че в крайна сметка разносните са заплатени, като при отказ да бъдат възстановени на ищеца ще останат в негова тежест, което е несправедливо.

Съдът, като съобрази, че делото не се отличава с висока фактическа и правна сложност, че обема на извършената процесуална дейност във въззивната инстанция се свежда до подаването на отговор на жалбата, че производството във въззивната му част е осъществено в едно съдебно заседание, както и всички наведени от процесуалните представители на ищеца доводи, които цени като разумни и основателни, намира, че възражението за прекомерност на претендираното адв.възнаграждение следва да бъде уважено, като на въззиваемата страна се присъдят разноски под формата на адв. възнаграждение в размер на **1 000 лв.** В останалата си част искането се преценява като неоснователно.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение № 27/28.01.2022г. на Варненския окръжен съд, търговско отделение, постановено по т.д. № 423/21г., с което на осн.чл.517 ал.4 ГПК **„МАНПАУЪР-БЪЛГАРИЯ”ЕООД, ЕИК 103112258, гр. Варна, ул. Хан Омуртаг № 19,** представлявано от управител и едноличен собственик К В е прекратено по иск, предявен от овластен от съдебен изпълнител вискател Х Д М Д Т, гражданин на Катар и е открито производство по ликвидация, като недопустимо.

ПРЕКРАТЯВА производството по в.т.д. № 153/22г. на Варненския окръжен съд, търговско отделение.

ОСЪЖДА „МАНПАУЪР-БЪЛГАРИЯ”ЕООД, ЕИК 103112258, гр. Варна, ул. Хан Омуртаг № 19, представлявано от управител и едноличен собственик К В да заплати на ищеца Х Д М Д Т, гражданин на Катар сумата от 3 435лв – разноски за водене на делото във всички инстанции и по всички свързани с него производства.

Решението може да се обжалва пред ВКС на РБ в едномесечен срок от

съобщаването му по реда на чл.280 ал.1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____